

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.371 van 12 december 2003
in de zaak A. 135.738/X-11.385.**

In zake : 1. Gisèle VAN SCHEPDAEL,
 2. Solange LIMBOURG,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Gisèle VAN SCHEPDAEL en Solange LIMBOURG op 22 april 2003 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 20 januari 2003 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid houdende bescherming als monument, stads- of dorpsgezicht "waarbij de eigendom van verzoekers gelegen te 1540 Herne, Kapellestraat, eerste Afdeling, Sectie A, perceelnummer 51E in deze lijst wordt opgenomen en beschermd als monument";

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeksters de schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen van dezelfde beslissing;

Gezien het verslag over het beroep tot nietigverklaring opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK, op grond van artikel 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK op grond van artikel 12 van het koninklijk besluit van

5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gelet op de beschikkingen van 27 oktober 2003, houdende bevel tot neerlegging van het verslag over het beroep tot nietigverklaring en waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november 2003;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor verzoeksters, en van Advocaat N. DE CLERCQ die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij met een aangetekende brief van 30 oktober 2003 vraagt haar memories ingediend in het raam van het beroep tot nietigverklaring van het besluit van 21 december 2001 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid houdende vaststelling van een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten waarbij de eigendom van verzoeksters werd opgenomen in deze lijst, als stukken toe te voegen in de voorliggende procedure; dat het neerleggen van processtukken uit een andere zaak, al dan niet als aanvullende stukken bij het administratief dossier, niet is voorzien in het toepasselijke procedurereglement; dat om die reden voornoemde brief met de eraan gehechte memories uit de debatten wordt geweerd;

Overwegende dat bij besluit van 20 januari 2003 van de Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid houdende bescherming als monument, stads- of dorpsgezicht, wordt beschermd overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten :

"Wegens de historische waarde:

- als monument:

De onder- en bovengrondse relictten van het voormalig Kartuizerklooster Onze-Lieve-vrouw-Kapelle, gelegen te Herne (Herne), Kapellestraat (HN) 74; Oud-Klooster (HN) 1-2;

bekend ten kadaster:

Herne, 1^e afdeling, sectie I, perceelnummers 25E, 25G, 31F, 31G, 32D, 32E, 33B, 36B, 38C, 38D, 41D, 42D, 43A, 43B, 51E, 59K, 59L, 59M, 59N, 59P, 59R, 59S, 59V, 59W, 59X, 74G, 78E, 88G (DEEL).";

dat dit het thans bestreden besluit is; dat het perceel 51E toebehoort aan verzoeksters;

Overwegende dat de Raad van State een beroep tot nietigverklaring slechts volgens de procedure voorgeschreven door artikel 94 van het algemeen procedurereglement vermag af te doen wanneer hij vaststelt dat een middel kennelijk gegrond is, d.w.z. dat de aangevoerde onwettigheid duidelijk en voor de hand ligt en derhalve de nietigverklaring onvermijdelijk is op grond van dat middel; dat het beroep op de verkorte procedure van artikel 94 van het algemeen procedurereglement alleen in dat opzicht is gerechtvaardigd; dat die gestrengheid zich opdringt omdat het naar die verkorte procedure gedirigeerde geding zonder verdere plichtplegingen, met een minimaal verweer dat beperkt is tot een monde-linge uiteenzetting, definitief wordt beslecht en dan nog door een alleenzetelende rechter, hoewel in de regel alleen een voltallige kamer een beslissing kan nemen over het definitief gegrond bevinden van een middel; dat in het raam van deze procedure alleen vermag geoordeeld worden of de in het verslag van het auditoraat als kennelijk gegrond bevonden middelen dit wel zijn;

Overwegende dat zowel partijen als het lid van het auditoraat het eens zijn dat het in het verslag uiteengezette ambtshalve middel betrokken op de bevoegdheid van de steller van de akte niet aan de hiervoor omschreven kennelijkheid beantwoordt; dat het dan ook in deze stand van de procedure geen verder onderzoek behoeft;

Overwegende dat het bevoegde lid van het auditoraat in zijn verslag het tweede middel kennelijk gegrond heeft bevonden, "samenvattend (...) (om)dat zo'n onbebouwd grondstuk waarop krachtens gewestplanbestemming bebouwing kon vergund worden, bij ministerieel besluit niet als 'monument' kon beschermd worden, vooreerst omdat de waarden ervan niet visueel zichtbaar zijn en bovendien omdat blijktens het dossier aangaande de aangevoerde archeologische en

historische waarde ernstige twijfels kunnen aangevoerd worden en terzake geen evidentie is geleverd, (dat) het middel dat aanvoert dat de regelgeving aangaande de bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten oneigenlijk is gebruikt om niet-zichtbare ondergrondse relictten te beschermen als 'monument' (...) kennelijk gegrond (is)"; dat uit de lezing van dit verslag blijkt dat dit onderzoek en deze conclusie alleen betrekking hebben op het eerste onderdeel van dit middel; dat in het raam van de hiervoor geschetste beoordelingsruimte die de Raad heeft binnen een procedure ex artikel 94 van het algemeen procedurereglement dan ook enkel dit onderdeel op zijn kennelijke gegrondheid wordt onderzocht;

Overwegende dat verzoeksters in het tweede middel de schending aanvoeren van de artikelen 1 en 2 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten, van de artikelen 2 en 3 van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met miskenning van de feitelijke en juridische grondslag, van het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel en uit machtsafwendingsdoordat het thans bestreden besluit toepassing maakt van voornoemd decreet van 3 maart 1976 "en de onbebouwde eigendom van (verzoeksters) opneemt in de ontwerprijst van voor bescherming vatbare monumenten", dat het bestreden besluit er derhalve van uit is gegaan dat de beweerd relictten in de ondergrond van verzoeksters eigendom als monument bescherming verdienen, dat het bestreden besluit aldus toepassing maakt van de artikelen 1 en 2 van het genoemd decreet van 3 maart 1976, terwijl, eerste onderdeel :

" het al de vraag is of de beweerd relictten zich überhaupt in de ondergrond van verzoekers eigendom bevinden; Dat deze relictten zeker niet kunnen worden gedefinieerd als 'gewoon' monument in de zin van het decreet van 3 maart 1976; eventueel, na blootlegging, zouden deze relictten als een 'archeologisch' monument in de zin van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium kunnen aanzien worden;

dat het onderscheid tussen een 'gewoon' monument en een archeologisch monument juist is gelegen in de noodzaak van opgravingen;

dat dit duidelijk blijkt uit het toepassingsgebied van het decreet van 30 juni 1993; dat de artikelen 2 en 3 van voormeld decreet immers het volgende bepalen:

'art.2 Dit decreet regelt de bescherming, het behoud, de instandhouding, het herstel en het beheer van het archeologisch patrimonium, alsmede de organisatie en de reglementering van de archeologische opgravingen.

Artikel 3: Voor de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder:

1° archeologisch patrimonium: alle vormen van archeologische monumenten en zones;

2° archeologische monumenten: alle overblijfselen en voorwerpen of enig ander spoor van menselijk bestaan die getuigenis afleggen van tijdperken en beschavingen waarvoor opgravingen of vondsten de belangrijkste of één van de belangrijkste bronnen van informatie zijn, onderverdeeld in:

a) onroerend archeologische monumenten: alle niet verplaatsbare archeologische monumenten die ondergronds of aan de oppervlakte of onder water aanwezig zijn, alsook de roerende archeologische monumenten die onroerend zijn door bestemming;

b) roerend archeologische monumenten: alle andere archeologische monumenten...

5° archeologische opgravingen: de aanwending van wetenschappelijke technieken waaronder men doelbewust de ondergrondse of aan de oppervlakte of onder water aanwezige archeologische monumenten opspoor, blootlegt en onderzoekt;

dat in casu niet duidelijk is wat zich in de ondergrond van de eigendom van verzoekers bevindt en opgravingen en onderzoek noodzakelijk zijn teneinde de al dan niet historische waarde van de overblijfselen te bepalen; dat enkel beweerd wordt dat er restanten van een bouwwerk in de ondergrond voorkomen; dat hierover geen zekerheid bestaat; dat het ook niet zeker is of de beweerde restanten deel uitmaken van de kloosterkerk; dat deze beweerde restanten evengoed geen enkele historische waarde hebben;

dat de noodzaak van opgravingen blijkt uit het bestreden besluit, de toelichtende nota en uit het verslag van de gemeente dd. 27 september 2001;

dat het ministerieel besluit immers stelt:

'de ondergrondse relictten van de kloosterkerk met bijhorende opgravingen en de aanpalende kloostergebouwen omwille van de vrij goede bewaringstoestand van de archeologische sporen, de garantie voor blijvende conservatie en het potentieel als bodemarchief voor toekomstig onderzoek.'

dat de toelichtende nota op blz. 6-7 stelt:

'In de jaren '80 van vorige eeuw werden door enkele plaatselijke amateurs een reeks kuilen gegraven in het zuidwestelijk deel van perceel 51 E. hierbij werden een reeks muren aangesneden die duidelijk tot diverse bouwfases bleken te horen. Omwille van de ondeskundige werkwijze, werden op vraag van de heer Luk Beekmans de werken gestaakt. Volgens de heer Beeckmans zouden de funderingen deel kunnen hebben uitgemaakt van de voormalige kloosterkerk. De structuren werden echter niet opgemeten of gedocumenteerd en opnieuw afgedekt.'

dat het verslag dd. 27 september 2001 eveneens stelt:

'Een gedeelte van de kerk en de grote kloostergang met de bijhorende begraafplaats, zouden zich bevinden op het desbetreffend perceel. Om deze reden werd door het I.A.P een voorlopig negatief bindend advies uitgebracht.

De site moet, indien men wenst verder te gaan met het verkavelen van het perceel, voorafgaandelijk volledig opgegraven en onderzocht worden, en dit ter bescherming van het archeologisch patrimonium...'

dat uit voorgaande expliciet blijkt dat op zijn minst gezegd niet het decreet van 3 maart 1976 houdende bescherming als monument van toepassing kan zijn;

dat overigens het bindend advies van het Instituut voor Archeologisch Patrimonium enkel relevant is onder toepassing van het decreet van 30 juni 1993;

dat de weifelende houding van de gemeente over het bestaan van deze relictten, eenvoudig te verklaren is;

dat de eerste opgravingen gebeurden door plaatselijke amateurs; Dat wat deze mensen vonden niet met zekerheid kon worden geïdentificeerd als funderingen die deel uitmaakten van de kerk of enige andere historische constructie; Dat daarover geen discussie besta(t); Dat klaarblijkelijk de mening van experts zoals de Inspecteur van Monumenten en Landschappen in zijn

motiveringsnota, de gemeente blijkbaar niet kon overtuigen; Dat daarom de gemeente in haar verslag op voorwaardelijke wijze verwees naar diens standpunt; Dat dus de onzekerheid over het bestaan van de bewust ondergrondse relictten niet is weggenomen;

Zodat het bestreden besluit derhalve de feitelijke en juridische grondslag miskent door de eigendom van verzoekers te beschermen als monument, terwijl indien er al relictten in de eigendom van verzoekers zouden zijn, deze eerst dienen opgegraven. Dat de noodzaak aan opgravingen duiden op de toepassing van het decreet van 30 juni 1993.

Dat de auditeur in zijn schorsingsverslag dd. 31 mei 2002 (A.A.118.877/X-10.890), in het kader van het schorsingsberoep tegen de tenuitvoerlegging van het Ministerieel Besluit van 21 december 2001 houdende het ontwerp van lijst, op basis van de stukken tot dezelfde conclusie is gekomen; Dat hij stelt dat...

De gronden van de verzoekende partijen(...) totaal onbebouwde gronden (zijn). Als perceel worden zij beschermd omdat 'vermoed' wordt dat er in de ondergrond waardevolle historische relictten zouden verborgen zijn.

In het door de verzoekende partij geciteerde verslag van 27 september 2001 blijkt deze onzekerheid. De volgende zinsnede getuigen daarvan: 'Een gedeelte van de kerk en de grote kloostergang met bijhorende begraafplaats zouden zich bevinden op het desbetreffende perceel. Om deze reden werd door het I.A.P. een voorlopig negatief bindend advies uitgebracht, de site moet, indien men wenst verder te gaan met het verkavelen van het perceel voorafgaandelijk volledig opgegraven en onderzocht worden, en dit ter bescherming van het archeologisch patrimonium'

Daaruit alleen reeds blijkt dat de feitelijke grondslag voor de bescherming van de gronden als 'monument' minstens onzeker is, dwz dat ook de kans bestaat dat die feitelijke beschermingsgrond onbestaande is.

Dat er dus geen zekerheid bestaat over deze ondergrondse relictten; Dat deze onzekerheid het gevolg is van het niet toepassen van de procedures van het decreet van 30 juni 1993, zoals ook de auditeur erkent; Dat het logisch zou zijn om eerst een onderzoek te doen naar de relictten om pas achteraf, wanneer de waarde van de relictten en het bestaan ervan vaststaan, over te gaan tot beschermingsmaatregelen; Dat door maatregelen te nemen zonder de zekerheid van een feitelijke grondslag, de overheid het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel schond.";

Overwegende dat verzoeksters vooreerst doen gelden dat de relictten "zeker niet kunnen (...) gedefinieerd (worden) als 'gewoon' monument in de zin van het decreet van 3 maart 1976", maar eventueel wel, na blootlegging, als 'archeologisch monument' in de zin van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium; dat het onderscheid tussen beide soorten van monumenten is gelegen in de noodzaak van opgravingen;

Overwegende dat het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten onder meer de bescherming, de instandhouding, het onderhoud en het herstel regelt van in het Nederlandse taalgebied gelegen monumenten (art. 1); dat onder monument wordt verstaan, "een onroerend goed, werk van de mens of van de natuur of van beide samen, dat van algemeen belang is omwille van zijn artistieke, wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele waarde, met inbegrip van de

cultuurgoederen die er integrerend deel van uitmaken, inzonderheid de bijhorende uitrusting en decoratieve elementen" (art. 2, 2° van het decreet van 3 maart 1976); dat deze begripsomschrijving zeer ruim is en inzonderheid ieder onroerend goed kan omvatten dat het werk is van de mens of van de natuur of van beide samen dat voldoet aan de in het decreet bepaalde beschermingsgronden; dat het derhalve niet zo vanzelfsprekend lijkt dat ondergrondse relictten, waarvoor naar verzoeksters stellen, opgravingen noodzakelijk, niet begrepen kunnen worden in het ruime toepassingsgebied van het begrip "monument" in de zin van het decreet van 3 maart 1976; dat ook de steun die verzoeksters ter adstruering van hun middel zoeken in het onderscheid tussen een "gewoon" en een "archeologisch monument" in de zin van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium niet overtuigt; dat immers wat de verhouding tussen beide beschermingsstelsels betreft, het zeer de vraag is of alle "archeologische monumenten" in de zin van het voornoemd decreet van 30 juni 1993 uit het toepassingsgebied van het decreet van 3 maart 1976 worden uitgesloten; dat wat dat betreft, uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 30 juni 1993 veeleer het tegendeel blijkt; dat immers wat de expliciete opheffing betreft, het initieel aan de Raad van State, afdeling wetgeving, voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet, weliswaar voorzag in de uitdrukkelijke opheffing van het decreet van 3 maart 1976 wat het archeologisch patrimonium betreft (zie artikel 34 van het voorontwerp, Parl. St. Vl. Parl. 1992-93, nr. 258-1, 28 en advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, Parl. St. Vl. Parl. 1992-93, nr. 258-1, 33 en 58-59), maar dat in het ontwerp van decreet dat aan de Vlaamse Raad werd voorgelegd en dat uiteindelijk het decreet van 30 juni 1993 is geworden, deze opheffingsbepaling niet werd hernomen; dat het voorts niet zo voor de hand ligt dat het decreet van 3 maart 1976 impliciet maar zeker werd opgeheven in de mate dat het de bescherming van het archeologisch patrimonium betreft; dat immers uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat, wat de beschermingsprocedure betreft van het archeologisch patrimonium, het decreet van 30 juni 1993 in feite bedoeld is als een aanvulling bij het decreet van 3 maart 1976, "als een bijzonder beschermingsinstrument voor archeologische monumenten waarvoor het (decreet van 3 maart 1976) niet aangepast is" (Parl. St. Vl. Parl. 1992-93, nr. 258-1, 12); dat het derhalve zeer de vraag is of in het decreet van 30 juni 1993 niet veeleer een nieuw, parallel beschermingssysteem werd uitgebouwd, dat dit van het decreet van 3 maart 1976 onaangetast laat; dat het derhalve niet voor de hand ligt dat de betrokken ondergrondse relictten niet als "gewoon" monument in de zin van het decreet van 3 maart 1976 kunnen worden beschermd; dat dit alles impliceert dat dit onderdeel niet zonder nader onderzoek gegrond bevonden kan worden; dat de

aangevoerde onwettigheid niet de in het raam van deze procedure vereiste kennelijke gegrondheid kent;

Overwegende dat verzoeksters in het onderdeel van het middel ook nog de feitelijke grondslag van de bescherming van hun perceel als monument betwisten; dat ze ter zake in essentie doen gelden dat het in casu niet duidelijk is wat zich in de ondergrond van hun eigendom bevindt en dat het ook niet zeker is of de beweerde restanten deel uitmaken van de kloosterkerk, dat de beweerde restanten evengoed geen enkele waarde kunnen hebben, dat opgravingen en onderzoek noodzakelijk zijn ten einde de al dan niet historische waarde van de overblijfselen te bepalen, dat aldus op zijn minst gezegd het decreet van 3 maart 1976 niet van toepassing kan zijn;

Overwegende dat, in de mate dat verzoeksters in het middel ook de feitelijke grondslag van het bestreden besluit betwisten, het de Raad van State niet toekomt zijn beoordeling ter zake in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat hij echter wel tot opdracht heeft aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de overheid de feiten waarop haar beoordeling steunt correct heeft vastgesteld en of zij op grond van die feiten in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het betrokken perceel van verzoeksters kon worden opgenomen in het thans bestreden beschermingsbesluit;

Overwegende dat het bouwperceel van verzoeksters - kadastraal bekend als nr. 51E - deel uitmaakt, minstens gelegen is aan de site van het voormalig kartuizerklooster Onze-Lieve-Vrouw-Kapelle te Herne aan de Kapellestraat; dat op grond van de stukken van het dossier redelijkerwijze niet kan worden betwist dat er op deze site nog substantiële onder- en bovengrondse overblijfselen zijn van een voormalig kartuizerklooster; dat meer bepaald wat het perceel van verzoeksters zelf betreft, de motiveringsnota stelt wat volgt :

"(...)

In de jaren '80 van vorige eeuw werden door enkele plaatselijke amateurs een reeks kuilen gegraven in het zuidwestelijk deel van perceel 51 E. Hierbij werden een reeks muren aangesneden die duidelijk tot diverse bouwfases bleken te horen. Omwille van de ondeskundige werkwijze werden op vraag van de heer Luk Beeckmans de werken gestaakt.

Volgens de heer Beeckmans zouden de funderingen deel kunnen hebben gemaakt van de voormalige kloosterkerk. De structuren werden echter niet opgemeten of gedocumenteerd en opnieuw afgedekt.

Deze gegevens geconfronteerd met toponymie, iconografische en historische bronnen, alsook luchtfoto's laten toe met zekerheid de voormalige kloostergebouwen op deze site te lokaliseren.";

dat op grond van deze feitelijke gegevens het voor de Raad niet zo vanzelfsprekend of kennelijk is te besluiten dat de bevoegde overheid naar recht en redelijkheid niet tot de vaststelling kon komen dat zich in de ondergrond van verzoeksters eigendom, relictten bevonden; dat evenmin de door verzoeksters weergegeven feitelijke argumenten van die aard zijn deze onwettigheid kennelijk gegrond te bevinden; dat verzoeksters verder nog in vraag stellen of de beweerde restanten wel deel uitmaken van de kloosterkerk en zich afvragen of deze restanten evengoed geen enkele historische waarde kunnen hebben en dat, om dat te bepalen, opgravingen nodig zijn; dat verzoeksters evenwel geen enkel concreet feitelijk gegeven of element aanvoeren waaruit redelijkerwijs zou kunnen worden afgeleid dat, gelet op de situering van hun eigendom ten aanzien van de site van het voormalig kartuizerklooster, de in hun grond aanwezige relictten deel zouden hebben uitgemaakt van onroerende goederen waarvan het niet de bedoeling was deze te beschermen als monument; dat blote beweringen of "invraagstellingen" ter zake niet volstaan; dat het voor de Raad evenmin zo vanzelfsprekendheid of kennelijk is te besluiten dat de bevoegde overheid, zonder tot opgravingen over te gaan, niet naar recht en rede kon beslissen dat de relictten in de ondergrond van verzoeksters perceel, als onroerend goed, een onderdeel uitmaken van de als monument te beschermen onder- en bovengrondse relictten van het voormalig kartuizerklooster Onze-Lieve-Vrouw-Kapelle;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de in het eerste onderdeel van het middel aangevoerde onwettigheid niet die vanzelfsprekendheid heeft dat de nietigverklaring onvermijdelijk is op grond ervan; dat derhalve moet worden besloten dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet kennelijk gegrond is;

Overwegende dat, aangezien het beroep niet kennelijk gegrond is, dient te worden onderzocht of is voldaan aan de voorwaarden om te besluiten tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat dit best wordt afgedaan in één arrest;

Overwegende dat de verwerende partij de tijdigheid van de vordering betwist; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het

toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift duidelijk en concreet dienen aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaan of dreigen te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeksters in de vordering tot schorsing betogen dat ze een verkavelingsaanvraag hebben ingediend voor de oprichting van twee eengezinswoningen en aldus duidelijk de wil hebben geuit de gewestplanbestemming te willen realiseren, dat de vergunningsprocedure echter wordt "opgeschort" na negatief advies van het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium dat vermoedt dat restanten van het voormalig kartuizerklooster in de ondergrond van de eigendom van verzoeksters zouden zitten, dat dit geenszins zeker is, dat uit geen enkel document van de vergunningverlenende overheid blijkt dat om een andere reden, eigen aan het ontwerp, de verkavelingsaanvraag niet zou kunnen worden behandeld en geen verkavelingsvergunning zou kunnen worden afgeleverd, dat de enige reden van voorlopige stopzetting van de procedure is dat voornoemd Instituut

denkt dat er zich in de ondergrond overblijfselen van het kartuizerklooster kunnen bevinden zonder hiervan zeker te zijn, dat ze derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden tengevolge van het bestreden besluit waardoor bebouwing wordt uitgesloten, dat het nadeel van verzoeksters ligt in de vaststelling dat zij door de opname op de definitieve lijst, de gewestplanbestemming van hun grond niet kunnen realiseren, dat dit nadeel ernstig is en moeilijk te herstellen is en slechts kan worden opgeheven door de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, dat het feit dat voor de gebruikserving aan verzoeksters een vergoeding wordt betaald, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet wegneemt, dat de bescherming is uitgesproken zonder echt te weten wat er zich in de ondergrond van perceel nr. 51E bevindt, dat om dit te weten te komen, opgravingen nodig zijn, dat precies omwille van de bescherming men niet geneigd is deze opgravingen te doen; dat zolang de bestreden beslissing bestaat er dus geen opgravingen komen, dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in hoofde van verzoeksters; dat zij tot slot aanvoeren dat zij de opbrengst van het perceel nr. 51E nodig hebben voor het realiseren van een kantoorgebouw voor de vennootschap van verzoeksters en dat deze nieuwbouw van essentieel belang is voor de leefbaarheid en het voortbestaan van die vennootschap;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat eerste verzoekster het vruchtgebruik en tweede verzoekster de naakte eigendom heeft over het onbebouwd perceel kadastraal bekend Sectie 1, nr. 51E aan de Kloosterstraat, groot 35a 47ca en dit ingevolge een in 1992 opengevallen nalatenschap; dat niet wordt betwist dat verzoeksters op 14 juni 2001 een verkavelingsaanvraag indienden bij de gemeente Herne om het voornoemd perceel te verdelen in twee loten bestemd voor het bouwen van eengezinswoningen; dat het door verzoeksters aangevoerde nadeel, dat zij situeren in de vaststelling dat zij door de opname van hun eigendom op de definitieve lijst, de gewestplanbestemming van hun grond- waarvan de wil is veruitwendigd door de aanvraag tot verkaveling ervan - niet kunnen realiseren, in wezen neerkomt op een financieel nadeel; dat een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is; dat verzoeksters geen concrete en precieze gegevens bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat dit in casu wel het geval zal zijn; dat de bewering dat zij de opbrengst van het perceel nr. 51E nodig hebben voor het realiseren van een kantoorgebouw voor de vennootschap van verzoeksters en dat deze nieuwbouw van essentieel belang is voor de leefbaarheid en het voortbestaan van die vennootschap -waarvan iedere nadere identificatie ontbreekt- neerkomt op een loutere bewering die niet met concrete gegevens wordt gestaafd en overigens,

mocht dit nadeel al ernstig worden bevonden, een nadeel is in hoofde van "de vennootschap" en niet in eigen hoofde; dat zij voorts niet vermelden noch aannemelijk maken in welk opzicht het niet kunnen realiseren van hun verkavelingsplannen hen op enige andere wijze een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te kunnen berokkenen; dat verder verzoeksters niet uiteenzetten noch aannemelijk maken waarom de omstandigheid dat de verwerende partij niet overgaat tot opgravingen op hun perceel, voor hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in de zin van de gecoördineerde wetten; dat de uiteenzetting van verzoeksters geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring is niet kennelijk gegrond.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De debatten worden heropend.

Artikel 4.

De zaak wordt volgens de gewone procedure voortgezet.

Artikel 5.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf december 2003, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.